

23. dan

BOG JE LAHOK MODER NAMESTO ŽUPNIKA

»Človeška pamet pred Bogom ne velja nič,« je dejal Serafinček, »pred Bogom šteje le iskreno in čisto srce. V nebesih je še en takšen svetnik, pri katerem sta molitev in zaupanje v Božjo pomoč nadomestila človeško modrost.«

»Kdo je bil to?« je zanimalo Petra.

»To je bil Janez Vianney. Pravijo mu tudi arški župnik. Rodil se je pred približno 250 leti v Franciji v premožni kmečki družini. Po revoluciji je bilo v Franciji prepovedano vse, kar je bilo povezano z vero. Zato je hodil na skrivaj k verouku. Prvo obhajilo je prejel šele pri trinajstih letih. To je bil zanj eden najlepših dni v življenju, zato je kot župnik otroke vabil, naj hodijo k svetemu obhajilu. Govoril jim je: 'Prihajajte k obhajilu, otroci, prihajajte k Jezusu z ljubeznijo in zaupanjem! Ne recite, da ga niste vredni! Res ga niste vredni, a ga potrebujete. Ne recite, da ste grešniki, da ste preveč bedni in da se zato ne upate približati. Prav rad bi vedel, če bi rekli tudi, da ste preveč bolni, da bi si upali poklicati zdravnika.'«

»Če jih je vabil s temi besedami, pa verjamem, da so radi hodili k obhajilu,« je dejala Manca. »Ko je odrasel, je v srcu zaslišal glas, naj postane duhovnik. Oče je najprej nasprotoval, ker je Janeza potreboval pri delu na kmetiji. Potem pa je le popustil. Janez se je najprej pripravljal na študij pri domačem župniku, vendar se je tako težko učil, da je hotel že odnehati. Župnik ga je prepričal, da je vztrajal. Ko je šel v semenišče, je študij potekal v latinskem jeziku, ki ga Janez ni znal. Zato se je težko učil in prve izpite padel. Rekli so mu, da ne bo mogel doštudirati, in Janez je spet obupal. Domači župnik ga je potolažil in prepričal, da je vztrajal do konca študija. Da bi postal duhovnik, je moral dobiti privolitev predstojnika, ki se mu reče generalni vikar. Temu so rekli, da Janez latinsko sploh ne razume, da zna le francosko. Ta jih je pa vprašal, ali je pobožen in časti Marijo. Dejali so, da je zgled pobožnosti. Generalni vikar jih je potolažil, da bo Božja milost nadoknadila njegovo pomanjkljivo znanje. In tako se je tudi zgodilo.«

»Je imel srečo kot Jožef Kupertinski!« je vzkliknila Tamara.

»Nekaj podobnega,« je pokimal Serafinček. »Kot duhovnik in župnik je bil zgled molitev, pobožnosti in skromnosti. Glas o njem se je hitro razširil in mnogi ljudje so prišli, da bi ga poslušali, bili pri njegovi maši in se pri njem spovedali.«

»Danes si sploh ne predstavljam česa takšnega,« je modro pripomnila Manca.

»Župnik Janez Vianney je bil skromen duhovnik. Imel pa je navado, da je zelo glasno pridigal.«

»Takrat še niso poznali mikrofonov,« je pokimal Peter.

»Nekoč ga je neki mož vprašal, zakaj je tako glasen, ko pridiga v cerkvi, in tako tih, kadar moli.«

»In kaj je odgovoril?« je bila neučakana Tamara.

»Dejal je, da kadar pridiga, govori gluhim ljudem, ki dremajo v klopeh. Kadar moli, pa se pogovarja z Bogom, ki nikoli ne spi in ki dobro sliši.«

»Prav je imel,« je prikimala Manca.

Naloga: Naberi šopek rož in jih podari svoji mami.